

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 152/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou PIHORŇA, LENÁRT, JAŠŠO, s. r. o., Hrnčiarska 29, Košice, proti postupu súdneho exekútora Ing. JUDr. Radoslava Kešľa, Mlynská 2, Spišská Nová Ves, v konaní sp. zn. 24EX/518/22 (správne sp. zn. 242EX/518/22) a jeho upovedomeniu o odklade exekúcie z 3. marca 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 9. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Tiež navrhuje zrušiť namietané upovedomenie, vec vrátiť na ďalšie konanie, prikázať súdnemu exekútorovi vo veci konať bez zbytočných prieťahov a priznať náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v namietanom exekučnom konaní vystupuje v procesnom postavení oprávneného, v ktorom sa domáha vymoženia povinnosti zo strany povinných spočívajúcej vo vypratání nehnuteľnosti (rodinného domu) uloženej im rozsudkom Okresného súdu Košice-okolie č. k. 11C/115/2012 z 12. októbra 2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/44/2022 z 5. apríla 2022. Povinný 24. februára 2023 požiadal povereného súdneho exekútora o odklad exekúcie podľa § 61h ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Poverený súdny exekútor namietaným upovedomením odložil exekúciu na dobu troch mesiacov od podania žiadosti povinným.

II.

3. Sťažovateľ namieta, že napriek skutočnosti, že je výlučným vlastníkom dotknutých nehnuteľností už viac ako 10 rokov a disponuje vykonateľným exekučným titulom, žalovaní dotknuté nehnuteľnosti dosiaľ nevypratali a naďalej ich užívajú bez právneho titulu a bez akejkoľvek náhrady. Namietané upovedomenie považuje sťažovateľ za nepreskúmateľné, pretože neobsahuje žiadne relevantné dôvody, pre ktoré došlo k odkladu exekúcie, ale obsahuje len odkaz na paragrafové znenie Exekučného poriadku. Tiež namieta, že mu návrh povinného na odklad exekúcie nebol doručený na vyjadrenie.

III.

4. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva upovedomením povereného súdneho exekútora o odklade exekúcie.

5. Ústavný súd hneď v úvode poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoÚS“) (obdobne II. ÚS 137/2019, II. ÚS 166/2021).

6. Súdnou exekúciu riadi exekučný súd, ktorý má dosah na zákonnosť vykonávanej exekúcie v rozsahu zabezpečujúcom pre oprávneného a povinného uplatnenie rovnakých práv a plnenie len zákonom vyžadovaných povinností (IV. ÚS 306/2007). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na § 32 Exekučného poriadku, podľa ktorého súd je oprávnený požadovať od exekútora vysvetlenia alebo správy o priebehu každej exekučnej veci, ktorá bola exekútorovi pridelená, pričom exekútor je povinný súdu v určenej lehote ich aj poskytnúť. Ak pri výkone exekúcie dochádza k priet'ahom alebo porušovaniu povinností ustanovených týmto zákonom, môže súd uložiť exekútorovi vykonanie potrebných opatrení na odstránenie nedostatkov. Nesplnenie povinnosti uloženej súdom je závažným disciplinárnym previnením.

7. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že obsahom pokynu súdu môže byť vykonanie procesného úkonu, ktorý podľa názoru exekučného súdu mal exekútor pri riadnom výkone svojej činnosti vykonať, alebo, naopak, povinnosť upustiť od vykonania (či vykonávania) určitej činnosti, ktorá podľa názoru súdu riadnemu vedeniu exekúcie odporuje (ŠTEVČEK, M., KOTRECOVÁ, A., TOMAŠOVIČ, M., MOLNÁR, P. a kol. Exekučný poriadok. Komentár. 3. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2018, s. 99 – 101 a 793).

8. Sťažovateľ neuplatnil ochranu svojho uplatneného práva prostredníctvom účinného právneho prostriedku, ktorý mu poskytuje príslušné ustanovenie Exekučného poriadku, teda v rámci tzv. pokynového konania. Za takejto situácie dospel ústavný súd k záveru, že sťažovateľ má v systéme exekučného konania k dispozícii účinný prostriedok na dosiahnutie ochrany svojich práv všeobecným súdom oprávneným konať o jeho podnete, preto nie je daný dôvod, aby ústavný súd v okolnostiach prípadu vstupoval do prebiehajúceho exekučného konania a primárnej právomoci exekučného súdu (pozri tiež II. ÚS 554/2021).

9. Na základe uvedených skutočností ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako neprípustnú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 ZoÚS odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2023

Robert Šorl
predseda senátu